

er tale om en børnefamilie eller ikke en børnefamilie. Den handler om, om det her vil være medvirkende til at styrke bruddet med den negative sociale arv eller ej.

Hvis man forestiller sig et ungt menneske, som er i gang med en ungdomsuddannelse, et lærlingeforhold, og som bor hjemme hos sin enlige mor, så er det meget, meget få i den gruppe, som er færdige lige præcis, når de fylder 18 år. Mange af dem vil blive bragt i en situation, hvor de skal fraflytte deres bopæl midt i uddannelsesforløbet og dermed bliver svækket i deres forudsætninger for at klare sig.

Er det ikke et problem? Og oplever finansministeren ikke, at man faktisk går ud og tager midler fra nogen, der kun har lidt i forvejen?

Det er det, der er en den vigtige diskussion – ikke om det er en børnefamilie eller ej, det er ren teknik.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg mener i virkeligheden ikke, at det fremmer det at bryde den negative sociale arv, hvis man er 22 år og forventer, at en enlig mor skal forsørge en. Jeg mener i virkeligheden, at skal man bryde den negative sociale arv, så er det gennem at sige: O.k., det er altså ikke min mor, der skal forsørge mig, hvis jeg er 22 år, det er op til mig selv at gøre det.

Så det er måske det første skridt overhovedet til at bryde en negativ social arv, at man siger: Nu er jeg alvorligt indstillet på, at jeg nu er voksen og klarer mig selv. Og hvis min mor har det svært, så vil jeg egentlig også gerne hjælpe hende.

Rasmus Prehn (S):

Finansministeren nævner et eksempel med et ungt menneske på 22 år. Det er meget tæt på den grænse, der allerede er i dag på 23 år, så det giver jo ikke så meget mening.

Det konkrete spørgsmål, jeg stillede, handler om den enkelte unge, som fylder 18 år midt i ungdomsuddannelsen, midt i en studentereksamen, midt i handelsskolen, midt i en teknisk uddannelse, som midt i uddannelsesforløbet, midt i en ungdomsuddannelse bliver presset til at skulle flytte. Tror finansministeren, det er noget, der fremmer den enkelte unges mulighed for at tage en uddannelse, at vedkommende skal flytte midt i sin ungdomsuddannelse?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det fremgår ikke af vores forslag, at man skal flytte. Det står der ingen steder noget om. Jeg ved ikke, hvordan det kommer ind. Altså, man kan vel blive boende hjemme, og så kan man, hvis man lever i et familieforhold, hvor økonomien er stram, bidrage lidt til den selv, hvis man er voksen. Sådan er det nu engang. Jeg synes, det ville være smukt, hvis en søn har den indstilling at hjælpe sin mor, der har det svært. Det er det fornemmeste overhovedet vel.

Frank Aaen (EL):

Jamen det, regeringen gør ved denne her familie, er, at man siger: Nå, fyldte du 18 år? Så fjerner vi først en del af børnechecken, for den reguleres også på en ny måde nu, og desuden kan du ikke længere få boligsikring.

Det er en dramatisk forringelse af denne her families økonomi. Godt nok gælder det ikke dem, der i dag er omfattet af ordningerne, men for dem, der kommer til, hvor børnene bliver 18 år fremover, vil det have denne her virkning, at man dramatisk forringer deres økonomi.

Vil finansministeren ikke – og det er det andet spørgsmål, jeg vil stille – erkende, at når man tager næsten 600 mio. kr. ud af det, man kalder satserne for dagpenge, for pensioner, for kontanthjælp, så vi ved, at de her overføres ikke længere følger den almindelige indkomstudvikling, så er det med til at øge uligheden i samfundet?

Kl. 13.15

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det, det drejer sig om, er: Er man voksen, når man er 18, 19, 20, 21 eller 22 år? Jeg mener, at man så er voksen, og så må lovgiverne indrette sig efter det. Derfor er det som sagt naturligt, at man heller ikke får nogen børnecheck, når man er over 18 år. Det synes jeg er helt naturligt. Altså, et eller andet sted indtræder vel voksenalderen, der hænger sammen med de øvrige krav, der stilles, og de rettigheder, man har.

Når det gælder satsreguleringsordningen, som hr. Frank Aaen spørger til, så er det i virkeligheden en meget flot ordning, for det reguleres jo reelt efter indkomstudviklingen i Danmark, efter det generelle lønindeks. Der vil være folk på arbejdsmarkedet, som har en lavere regulering end det, som man egentlig får på overførsler. Der er grupper, hvor man ikke får det, der svarer til lønindekset i lønstigning, men mindre, og det vil sige, at der er eksempler, hvor overfør-